

Arrest

nr. 194 078 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Sri Lankaanse nationaliteit te hebben en een Tamil van etnische origine te zijn. In 1984 werd u geboren in Inuvil, Jaffna. In 2007 huwde u met S.V.. Hij was sinds 2003 actief bij de "LTTE" (Liberation Tigres of Tamil Eelam) als fondsenwerver en hij leverde ook voedsel in de kampen. Toen jullie huwden begonnen zijn activiteiten voor de LTTE te minderen. Na het einde van de oorlog in 2009 stopte hij met zijn activiteiten.

In 2012 begon uw echtgenoot problemen te krijgen met onbekende personen. Een jaar eerder hadden jullie een huis gebouwd waardoor ze dachten dat uw echtgenoot veel geld had en nog steeds

fondsen wierf voor de LTTE. Hij werd bedreigd tot dat jullie in 2013 een hypotheek op jullie huis namen om de onbekenden te betalen. De problemen stopten en uw echtgenoot ging werken in Colombo. Hij kwam in het weekend naar huis en tijdens de schoolvakanties ging u hem samen met de kinderen opzoeken in Colombo.

In 2015 besloot u uw oom in Nederland te bezoeken. U kreeg toestemming van uw echtgenoot om met uw twee kinderen te reizen en uw ouders betaalden de reis. In december vroeg u bij de ambassade in Colombo een visum aan. Dit visum werd u toegekend op 5 januari 2016 voor een periode van één maand, te beginnen op 21 januari 2016. Op 2 februari 2016 kwam u aan in Nederland. Toen u in Nederland was, zei uw echtgenoot u dat hij opnieuw werd bedreigd. Op 11 februari 2016 vloog u naar Parijs om de begrafenis van de nicht van uw moeder bij te wonen. Daar vernam u op 15 februari 2016 dat uw echtgenoot was ontvoerd. Hij zou op 14 februari 2016 thuis vertrokken zijn richting zijn werk in Colombo, maar hij is nooit aangekomen. U zou normaal op 16 februari 2016 terugkeren naar Sri Lanka, maar u besloot om in Europa te blijven omdat uw leven en dat van uw kinderen niet veilig achtte.

Op 20 februari 2016 kwam u in contact met een agent die u en uw kinderen met een vals paspoort naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen. Gedurende bijna twee maanden verbleven u en uw kinderen bij hem in de buurt van Parijs. Uw tante in Noorwegen betaalde de agent. U hilde veel en uw kinderen waren stout, daarom besloot hij u naar België te brengen. Op 11 april 2016 kwam u aan in België en een dag later verklaarde u zich vluchteling. U vroeg asiel aan met de naam M.P.. De Belgische asielinstanties deden onderzoek in het kader van de Dublin-richtlijn en kwamen te weten dat u een visum had aangevraagd voor Nederland. Op 7 juli 2016 moest u zich melden bij de Dienst Vreemdelingzaken voor een transfer naar Nederland maar u kwam niet opdagen. U had het opvangcentrum te Rendeux verlaten en verbleef ondertussen in een appartement in Brussel. Uw tante in Noorwegen voorzag in uw onderhoud. Uw eerste asielaanvraag werd op 11 augustus 2016 afgesloten met een beslissing tot afstand van asielaanvraag (technische weigering DVZ). U ging hier niet tegen in beroep.

Op 19 oktober 2016 moest u het appartement verlaten. nadien verbleef u in een kerk. Op 27 oktober 2016 vroeg u een tweede keer asiel aan, legde u bovenstaande verklaringen af en paste u uw identiteit en die van uw kinderen aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, een vertaling van uw geboorteakte, een kopie van uw paspoort, de geboorteaktes van uw zonen en de vertalingen er van, kopieën van de paspoorten van uw zonen, een brief van de Grama, een brief de notaris, een kopie van een brief van het werk van uw echtgenoot, de boekingsbevestiging van uw vlucht van Colombo naar Amsterdam, de boarding passes van uw vlucht van Amsterdam naar Parijs, de boeking van uw terugvlucht naar Sri Lanka, de politieaangifte i.v.m. de verdwijning van uw echtgenoot, een brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka i.v.m. de verdwijning van uw echtgenoot, en een kopie van het huurcontract van uw appartement in Brussel, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Bij uw eerste asielaanvraag in april 2016 vroeg u asiel aan onder de naam M.P.. Ook voor uw kinderen gebruikte u andere namen, nl. Aj.P. en As.P.. U zei met een smokkelaar op 4 april 2016 vertrokken te zijn vanuit Colombo en via Oman en Parijs op 11 april te zijn aangekomen in België. U legde geen enkel documenten neer om uw identiteit te staven en verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (Vragenlijst DVZ, 19/04/2016). Uit onderzoek uitgevoerd door de Belgische asielinstanties in het kader van de Dublin-procedure bleek echter dat uw naam N.V. was en dat u een visum had aangevraagd voor Nederland. U werd opgeroepen door de DVZ voor een transfer naar Nederland, maar u besloot hier niet op in te gaan. Hierna verdween u verschillende maanden van de radar.

Bij uw tweede asielaanvraag in oktober 2016 bevestigde u de informatie van de Belgische asielinstanties. U verklaarde ook dat de namen van uw kinderen Aj.N. en Ab.N. zijn en dat u vanuit Nederland was doorgereisd naar Frankrijk, waar u twee maanden verbleef (Bijkomende vragenlijst DVZ,

21/11/2016). Dat u bij uw eerste asielaanvraag deze informatie achterhield, wijst er op dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen te misleiden. Gevraagd naar waarom u bij uw eerste asielaanvraag een andere identiteit gebruikte, zegt u dat u dat gedaan te hebben op aanraden van de agent die u naar België bracht. Hij zou u hebben gezegd dat wanneer u uw echte naam zou gebruiken, de instanties zouden te weten komen dat u een visum had voor Nederland en dat dit u in de problemen zou kunnen brengen (Gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze verklaring bevestigt het vermoeden van het CGVS dat u bewust de asielinstanties probeerde te misleiden bij uw eerste asielaanvraag. Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de oprechtheid van uw verklaringen.

De oprechtheid en het dringend karakter van uw nood aan bescherming wordt verder ondermijnd doordat u twee maanden hebt gewacht met uw asielaanvraag. U vernam midden februari 2016 dat uw echtgenoot zou zijn verdwenen en vroeg slechts twee maanden later asiel aan. Deze periode zou u in Frankrijk hebben verbleven. Dit is een veilig Europees land waar u ook asiel had kunnen aanvragen. U haalt bovendien aan dat u eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk wou reizen maar dat u uiteindelijk door toedoen van de agent in België belandde (CGVS, p. 19). Na uw eerste asielaanvraag verdween u enige tijd uit het oog van de Belgische asielinstanties en huurde u een appartement in Brussel. Dit deed u naar eigen zeggen uit vrees om teruggestuurd te worden naar Nederland (CGVS, p. 19). Nochtans is Nederland een veilig Europees land, waar u bovendien eerder naartoe reisde om uw familie te zien en alwaar u dus ook een asielaanvraag had kunnen indienen. Uiteindelijk vroeg u in oktober 2016 een tweede keer asiel aan in België, naar eigen zeggen omdat uw kinderen naar school moesten en jullie zo niet konden leven (CGVS, p. 20). Uw selectiviteit in het land dat uw asielaanvraag kan of mag behandelen ondermijnt verder uw nood aan bescherming. Men kan er immers vanuit gaan dat wanneer de nood aan bescherming zich opdringt, men zich wendt tot de autoriteiten van het eerste veilige land waar men aankomt. Dat u dit niet deed en dat u bovendien ook nog eens een hele tijd wachtte om asiel aan te vragen ondermijnt volledig uw oprechtheid.

U beweert niet meer te kunnen terugkeren naar Sri Lanka omdat uw echtgenoot tijdens de oorlog fondsenwerver en transporteur was voor de LTTE en hier na de oorlog om werd bedreigd (CGVS, p. 7-8). Het moet gezegd worden dat de verklaringen die u aflegt over zijn activiteiten zeer vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn. Gevraagd naar wat hij deed voor de LTTE, komt u niet verder dan dat hij fondsen verzamelde voor de LTTE door van huis tot huis en van winkel tot winkel te gaan en dat hij het is beginnen doen samen met zijn vrienden (CGVS, p. 7). U kan nauwelijks enig detail verschaffen, noch kon u doorleefde verklaringen hierover afleggen. Verder verklaart u dat hij voedsel leverde in verschillende kampen (CGVS, p. 8). U beweerde dat u na jullie huwelijk uw echtgenoot gevraagd zou hebben om zijn activiteiten voor de LTTE te staken. Dit is weinig waarschijnlijk. Jullie huwden immers in 2007, slechts twee jaren voordat de LTTE definitief ten val kwam. Dat uw echtgenoot in deze periode de LTTE niet meer zou steunen, temeer daar volgens uw verklaringen zowel zijn zus als zijn moeder nog steeds actief waren voor de LTTE (zij zouden zelfs verdwenen zijn na de oorlog, een bewering die u op geen enkele manier wist te staven), is in dit licht dan ook ongeloofwaardig.

In 2012-2013 zou uw echtgenoot plots bedreigd geweest zijn door onbekende personen omwille van zijn activiteiten voor de LTTE tijdens de oorlog (CGVS, p. 20). Het is bevreemdend dat men uw echtgenoot pas jaren nadat de oorlog eindigde lastig zou vallen. U verklaarde immers dat verschillende van zijn familieleden actief geweest waren bij de LTTE. In dit licht is het weinig waarschijnlijk dat uw echtgenoot als lid van een actief LTTEgezin, gedurende de jaren na het beëindigen van de oorlog geen problemen kende, temeer daar de Srilankaanse autoriteiten juist gedurende deze periode veel aanhangers van de LTTE opsloten. Gevraagd naar wie uw echtgenoot bedreigde, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 21). U weet enkel dat ze geld vroegen en jullie in 2013 een hypotheek op jullie huis namen om de onbekende personen te betalen. Toen jullie dit laatste hadden gedaan stopten de problemen (CGVS, p. 13). Van iemand die beweert niet meer te kunnen terugkeren naar haar thuisland omwille van de problemen die een gevolg zijn van de activiteiten van haar echtgenoot, mag verwacht worden dat ze meer informatie kan geven over deze activiteiten en deze problemen. Het CGVS is van mening dat u het beweerde profiel van uw echtgenoot niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Het CGVS acht het bijgevolg ook niet aannemelijk dat uw echtgenoot zou zijn verdwenen toen u in Europa was. Zo is het voor het CGVS niet duidelijk wat uw echtgenoot, 7 jaren na het beëindigen van de vijandelijkheden nog te vrezen zou moeten hebben. Zoals hierboven reeds werd aangetoond kan er aan zijn profiel van LTTE-aanhanger geen geloof worden gehecht, noch aan uw bewering dat jullie hierdoor in 2012-2013 problemen kenden. Dat uw echtgenoot dan plots in 2016 juist op het moment dat zijn echtgenote en twee kinderen toevallig op reis zijn in Europa, zou verdwijnen, is wel heel ver gezocht.

Dit wordt bevestigd door informatie die we hebben gevonden op het facebookprofiel van uw broer V.K. (zie blauwe map in dossier). U haalde aan dat hij voor Athavan, een TV zender in Jaffna, werkt en dat hij nieuws verzamelt en interviews doet (CGVS, p. 6). Uit zijn profiel blijkt inderdaad dat hij voor

deze zender werkt. Hij is ook zeer actief op facebook en heeft bijna 5.000 vrienden en 1.500 volgers. In dit opzicht is het opmerkelijk dat hij niets heeft gedeeld i.v.m. de verdwijning van zijn schoonbroer, uw echtgenoot. U beweert dat uw echtgenoot is verdwenen op 14 februari 2016 (CGVS, p. 13). Op die dag, en de dagen daar op volgend, vermeldt uw broer niets over een verdwijning. Hij zou dit als journalist makkelijk kunnen doen en er tegelijkertijd veel mensen mee bereiken. Dat uw broer, met wie u duidelijk een goede band heeft (zie infra) als journalist, met geen woord zou reppen over de onrustwekkende verdwijning van zijn schoonbroer, uw echtgenoot, is totaal onwaarschijnlijk.

Voor de DVZ haalde u reeds aan dat uw broer V.K. uw reis naar Europa regelde (Vragenlijst DVZ, 19/04/2016) en voor het CGVS zegt u dat uw broer de tickets voor uw terugreis boekte (CGVS, p. 17). Ook blijkt uit zijn facebook dat hij samen met u en uw kinderen in Colombo was op 30 december 2015, de dag dat u uw visum ging aanvragen. Hij heeft u ook twee maal documenten opgestuurd. Er kan dus worden gezegd dat uw broer u steunt en net daarom is het zo opmerkelijk dat hij niets vermeldt over de verdwijning van uw echtgenoot. Bovendien blijkt hieruit dat u een goede band heeft met hem. Ook blijkt dat u nog verschillende familieleden heeft in Inuvil en ook heeft u nog goede contacten met uw ouders die uw reis naar Europa betaalden. U beschikt dus duidelijk nog over een sociaal netwerk in Sri Lanka. Mocht er op enige manier toch een breuk zijn in de relatie tussen u en uw echtgenoot (een breuk die niet veroorzaakt werd door zijn beweerde "verdwijning") dan beschikt u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka nog steeds over dit uitgebreid sociaal netwerk waar u op kunt terugvallen. .

Met betrekking tot de door u neergelegde documenten, met name de brief van de Grama, de brief van de notaris, de politieaangifte i.v.m. de verdwijning van uw echtgenoot, en de brief van de Human Rights Commission of Sri Lanka, moet gesteld worden dat documenten verklaringen pas kunnen ondersteunen voor zover deze verklaringen geloofwaardig zijn, in casu quod non. De door u voorgelegde documenten van de Grama en de notaris hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter daar ze pas in oktober 2016 zijn opgesteld. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt overigens dat de betrouwbaarheid van o.a. Sri Lankaanse juridische documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *"Stuk mbt tot het feit dat haar man vermist wordt.(link; <http://athavannews.com/?p=256421>)"*.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 april 2017 een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij is van mening *"dat de nieuwe aangebrachte documenten wel degelijk haar geloofwaardigheid versterken"*. Zij legt uit dat zij, *"in het besef van haar verkeerde keuze bij de eerste asielaanvraag en gezien haar angst om terug te keren enorm groot is en ze hier een veilig gevoel heeft, heeft beslist om oprechte verklaringen af te leggen en de nodige stukken om haar identiteit en verhaal te onderbouwen, voor te leggen"* en dat zij *"er immers alles aan gedaan [heeft] om deze documenten te verkrijgen en te kunnen bezorgen aan de bevoegde diensten"*. Zij klaagt aan dat de commissaris-generaal blijft *"verwijzen naar 'de ongeloofwaardigheid' in haar eerste asielaanvraag, zonder echt rekening te houden met de nieuwe bewijsstukken"* en *"dat er steeds verwezen wordt naar de 'ongeloofwaardige verklaringen' bij de eerste asielaanvraag om aldus ook geen geloof te hechten aan haar huidige aanvraag hoewel ze haar oprechte verklaringen onderbouwt met stukken"*.

Volgens verzoekster *"is het niet redelijk en dus ook onbegrijpelijk voor verzoekster waarom verwerende partij oordeelt dat de bewijswaarde, gelet op 'de onzekere betrouwbaarheid van juridische documenten in Sri Lanka' bijzonder relatief zou zijn en dus weigert hier rekening mee te houden"*. Zij hekelt dat men *"verwijst naar algemene informatie maar geen individueel en grondig onderzoek [doet] en op geen enkele manier [aantoont] dat deze documenten niet betrouwbaar zijn of op valsheid zijn onderzocht"*. Zij acht het *"niet voldoende om naar de 'onzekere betrouwbaarheid' te verwijzen om deze documenten niet in aanmerking te nemen"*. Zij is van oordeel dat de door haar voorgelegde documenten onvoldoende werden onderzocht en dat zodoende de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt. Zij voert aan dat *"indien het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dienen zij dit te onderzoeken en te bewijzen, minstens elementen of argumenten aan te brengen waaruit onomstotelijk zou kunnen afgeleid worden dat er enige valsheid mee gemoeid is"* en dat *"louter een algemene opmerking maken mbt juridische documenten uit Sri-lanka volstaat immers niet!"*.

Zij benadrukt *"dat zij een alleenstaande vrouw is met twee kinderen ten laste en dat zij niet beschikt over een voldoende netwerk binnen haar onmiddellijke omgeving"* en *"dat haar man tot op heden vermist is en beschuldigd werd van banden te hebben met LTTE"*.

Verzoekster wijst erop dat zij *"wel degelijk een document heeft waaruit duidelijk de verdwijning van haar man blijkt"*, met name *"Stuk mbt tot het feit dat haar man vermist wordt.(link; <http://athavannews.com/?p=256421>)"*.

Aangaande het facebookprofiel van haar broer voert verzoekster aan *"dat, indien men haar hierover had aangesproken en zij de kans zou gekregen hebben hierop te reageren, zij dit in het juiste kader had kunnen plaatsen en had kunnen toelichten dat hiervan wel degelijk melding werd gemaakt"*, maar dat deze melding werd verwijderd omdat dit ook haar broer in ernstige problemen zou brengen.

Verzoekster gaat in op de criteria van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Zij meent dat zij *"voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling"* en voert aan dat, bij een terugkeer naar Sri Lanka, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden zou worden.

Aangaande de subsidiaire bescherming klaagt verzoekster aan dat *"men verzoekster gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan"* en dat *"uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd"*, terwijl *"beide statuten dienen onderzocht en gemotiveerd te worden!"* en zij *"de subsidiaire bescherming nodig heeft"*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sri Lanka omwille van de problemen en verdwijning van haar man, die tijdens de oorlog fondsenwerver en transporteur zou zijn geweest voor de LTTE. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielfrelaas van verzoekster.

2.4. Vooreerst wordt verzoeksters gehele geloofwaardigheid reeds ondermijnd door de vaststelling dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag in België leugenachtige verklaringen aflegde over haar identiteit en die van haar kinderen, alsook over haar reisweg en -documenten. De Raad benadrukt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielfrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekster echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden, gezien uit de Dublin-procedure bleek dat verzoekster een andere naam had en met een visum voor Nederland naar Europa reisde, waarna zij werd opgeroepen voor een transfer naar Nederland, maar verzoekster vervolgens maandenlang onderdook, om dan uiteindelijk bij haar tweede asielaanvraag haar bedrieglijke verklaringen toe te geven.

De beweringen op het Commissariaat-generaal dat *“De agent die me bracht heeft me gezegd een andere naam te gebruiken. [...] Omdat ik met een visum naar Nederland ben gekomen. Hij zei dat als ik zou gepakt worden dat dat een probleem zou zijn, daarom moest ik een valse naam opgeven.”* en de uitleg in het verzoekschrift dat zij, *“in het besef van haar verkeerde keuze bij de eerste asielaanvraag en gezien haar angst om terug te keren enorm groot is en ze hier een veilig gevoel heeft, heeft beslist om oprechte verklaringen af te leggen en de nodige stukken om haar identiteit en verhaal te onderbouwen,*

voor te leggen" kan haar leugenachtige verklaringen niet verschonen. Dit klemt te meer nu uit haar verklaringen niet kan blijken dat verzoekster de intentie had haar leugens toe te kennen indien de CGVS haar niet met objectieve informatie had geconfronteerd. Het manifest misleidende karakter van verzoeksters verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag doen afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.5. Daarenboven maakt verzoekster de door haar beweerde problemen in Sri Lanka niet aannemelijk. Zo legde verzoekster slechts vage verklaringen af over de activiteiten van haar man voor de LTTE (gehoor, p. 7-8) en is het weinig waarschijnlijk dat zij haar echtgenoot in 2007 al vroeg diens activiteiten te staken (gehoor, p. 8), twee jaar voor de LTTE ten val kwam en terwijl zijn moeder en zus beweerdelijk nog wel actief waren. Het is evenmin geloofwaardig dat verzoeksters echtgenoot pas in 2012-2013 problemen ondervond omwille van zijn activiteiten tijdens de oorlog, indien hij afkomstig was van een actief LTTE-gezin. Verzoekster kon overigens niet aangeven wie haar echtgenoot bedreigde (gehoor, p. 21). Het is verder opvallend dat zij aangaf dat deze problemen stopten toen zij in 2013 een hypotheek op hun huis namen om de onbekende personen te betalen (gehoor, p. 13), maar dat haar echtgenoot vervolgens, 3 jaar later, alsnog verdween. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoeksters vage en onaannemelijke verklaringen kunnen haar vrees dan ook niet aantonen.

2.6. De ongeloofwaardigheid van de verdwijning van verzoeksters echtgenoot wordt bevestigd door de vaststelling dat haar broer, die voor Athavan, een tv-zender in Jaffna, werkt, die nieuws verzamelt en interviews doet (gehoor, p. 6) en wiens Facebookprofiel bijna 5000 vrienden en 1500 volgers telt, op deze pagina met geen woord rept over de onrustwekkende verdwijning van zijn schoonbroer. De bewering in het verzoekschrift *"dat, indien men haar hierover had aangesproken en zij de kans zou gekregen hebben hierop te reageren, zij dit in het juiste kader had kunnen plaatsen en had kunnen toelichten dat hiervan wel degelijk melding werd gemaakt"*, maar dat deze melding werd verwijderd omdat dit ook haar broer in ernstige problemen zou brengen, is geenszins overtuigend, daar niet kan worden ingezien waarom verzoeksters broer problemen zou ondervinden door te berichten over de verdwijning van zijn schoonbroer en/of door het delen van het bij het verzoekschrift gevoegde artikel van *"Athavan Tamil News"*, dat volgens verzoekster over deze verdwijning zou gaan, daar hij op zijn Facebookprofiel zijn werkzaamheden voor *"Avathan News"* en zijn affiniteit voor de Tamilgemeenschap reeds openbaar plaatst.

Ten slotte kan blijken dat verzoekster legaal haar land is uitgereisd met de schriftelijke toestemming van haar echtgenoot en een authentieke reistitel voor haar en de kinderen. Verzoekster en haar man waren duidelijk niet in de negatieve aandacht van haar overheid toen ze haar land verliet. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze een reisagent of smokkelaar nodig had. Dat deze persoon, die haar niet nuttig kon zijn maar wel veel geld kost, haar documenten achterhield, is dan ook ongeloofwaardig.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd *"dat zij een alleenstaande vrouw is met twee kinderen ten laste en dat zij niet beschikt over een voldoende netwerk binnen haar onmiddellijke omgeving"* en *"dat haar man tot op heden vermist is en beschuldigd werd van banden te hebben met LTTE"*, wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een goed contact heeft met haar broer - die haar reis naar Europa regelde, de tickets voor haar terugreis boekte (gehoor, p. 17), samen met haar en haar kinderen in Colombo was op 30 december 2015, de dag dat zij haar visum ging aanvragen, en vanuit Sri Lanka ook reeds tweemaal documenten heeft opgestuurd - en met haar haar ouders in Inuvil (gehoor, p. 5, 10) - die haar reis naar Europa betaalden -, alsook dat zij nog verschillende andere familieleden heeft in Inuvil (gehoor, p. 6, 9). Hieruit volgt dan ook dat verzoekster wel degelijk beschikt over een sociaal en familiaal netwerk in Sri Lanka.

2.8. Dat verzoekster geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Sri Lanka blijkt ten slotte nog uit verzoeksters laattijdige asielaanvraag. Volgens haar verklaringen vernam zij midden februari 2016, toen zij in Frankrijk verbleef, dat haar echtgenoot zou zijn verdwenen, maar vroeg zij daar geen asiel aan.

Zij wilde naar het Verenigd Koninkrijk reizen maar belandde uiteindelijk in België (gehoor, p. 19), waar zij na het indienen van een eerste asielaanvraag onderdook uit vrees om teruggestuurd te worden naar Nederland (gehoor, p. 19), alwaar zij eveneens asiel zou hebben kunnen indienen, maar dit kennelijk niet wenste te doen. Uiteindelijk vroeg verzoekster pas in oktober 2016 een tweede keer asiel aan in België, naar eigen zeggen omdat haar kinderen naar school moesten en ze zo niet konden leven (gehoor, p. 20). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans

redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster de kans had om in Frankrijk of - na repatriëring vanuit België - in Nederland asiel aan te vragen, maar dit niet wenste te doen en liever in de illegaliteit verbleef om dan uiteindelijk maanden later een tweede asielaanvraag in te dienen, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.9. De door verzoekster op het Commissariaat-generaal voorgelegde documenten aangaande de problemen in Sri Lanka - de brief van de Grama, de brief van de notaris waarin de hypotheek op hun huis geattesteerd wordt, de politieaangifte in verband met de verdwijning van haar echtgenoot en de brief van "*Human Rights Commission of Sri Lanka*" - kunnen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen. Een document moet, om bewijswaarde te hebben, immers coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen, *quod non in casu*, gelet op het voorgaande. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de betrouwbaarheid van Sri Lankaanse (juridische) documenten beperkt is. De stellingen in het verzoekschrift dat men "*verwijst naar algemene informatie maar geen individueel en grondig onderzoek [doet] en op geen enkele manier [aantoont] dat deze documenten niet betrouwbaar zijn of op valsheid zijn onderzocht*", dat het "*niet voldoende [is] om naar de 'onzekere betrouwbaarheid' te verwijzen om deze documenten niet in aanmerking te nemen*", dat "*indien het CGVS twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dienen zij dit te onderzoeken en te bewijzen, minstens elementen of argumenten aan te brengen waaruit onomstotelijk zou kunnen afgeleid worden dat er enige valsheid mee gemoeid is*" en dat "*louter een algemene opmerking maken mbt juridische documenten uit Sri-lanka volstaat immers niet!*" tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen en te meer ze over de essentie van haar relaas, namelijk haar identiteit, valse verklaringen had afgelegd. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten betreffen haar identiteit, reisweg en verblijf in Europa, maar kunnen bovenstaande vaststellingen aangaande haar asielrelaas niet wijzigen.

2.10. Er wordt geen eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de RvV neergelegd van het bij het verzoekschrift gevoegde "*Stuk mbt tot het feit dat haar man vermist wordt*.(link; <http://athavannews.com/?p=256421>)". Verzoekster beweert dat deze afgedrukte kopie van een internetartikel van "*Athavan Tamil News*" van 20 februari 2016 over de verdwijning van haar man zou gaan. Nog daargelaten dat de Raad geen geloof kan hechten aan fotokopies nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn, is merkwaardig dat verzoeker niet eerder bekend was met de publicatie van dit stuk. Het komt dan ook voor als aangemaakt voor verzoeksters asielrelaas te steunen.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.14. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.15. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK